Ao. 1859. No. 48.
Donderdag 21 April.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1859.
15 April. Van de slaven *Christiaan*, geboren in 1839, en *Antje*, geboren in 1844, kinderen van *Kokette*, toebehoorende aan C. P. Lime.

» » Van de slavin *Marie*, wier geboortejaar en moedersnaam onbekend zijn, en hare dochter *Juliana Carolina*, geboren in 1858, toebehoorende voor den vrijdom aan C. J. Hering.

» » Van den slaaf *Hendrik*, geboren in 1805, zoon van *Saraatje*, toebehoorende aan plant. *de Lemmert*, divisie *boven Cottica en Perica*.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Derde Afkondiging.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 18 *April* 1859.

Bij Gouvernements resolutie van den 16 dezer, No. 4 is, aan het kind Emanuel Samuel Zord vergund, om met weglating van zijnen familienaam *Zord*, dien van BOEREVEEN te voeren, en zich alzoo te noemen:

Emanuel Samuel Boereveen.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 20 *April* 1859.

Bij Gouvernements-resolutie van den 18den dezer No. 1. is tot Lid van de Commissie van Onderwijs benoemd, de heer Mr. P. H. Verbeek.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 20 *April* 1859.

(5667). Alzoo bij het Bestuur het verzoek is gedaan om de slavin *Anna*, geboren in 1834, dochter van de slavin *Soso*, van den naam van plantage *Broederhoop*, gelegen in de divisie *Beneden Cottica*, voor den vrijdom afteschrijven.

Zoo worden degenen die vermeenen mogten redenen van bezwaar daartegen te hebben, in de gelegenheid gesteld, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie, aanteekening ter Gouvernements Secretarie te doen.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Op DONDERDAG, 21 April, *geene* Audientie bij Z. Exc. den Gouverneur.

De Adjudant van den Gouverneur,
P. M. NETSCHER.

Gouvernements-Secretarie.

POST-KANTOOR.

Op DONDERDAG, den 21sten dezer, zullen de Mail-pakketten des middags ten **12 URE**, worden gesloten en verzonden per de Stoomboot *Paramaribo*.

De Ambtenaar tijdelijk belast met de Posterij,
E. C. WESENHAGEN.

POLITIE.

Eene KLEINE PONT of **Lastdrager** op de rivier drijvende gevonden zijnde, kan de regtmatige eigenaar tot terugbekoming zich aanmelden op het Bureau van Politie.

Paramaribo, den 20 *April* 1859.

De prov. Commissaris van Politie,
G. DUIJCKINCK.

Transport.

(5652) Den 15 April 1859. J. M. Nieuwenhuijzen Erfgename van wijlen hare dochter A. A. van Zuijlen, aan P. E. Triebels, van het Huis en Erf aan de *Prince straat*, N. W. La. E No. 276, O. W. La. D No. 875.

Paramaribo, den 18 *April* 1859.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Paramaribo, den 18 *April* 1859.

(5669) Naar aanleiding van art. 26 van het Reglement voor het Departement der *Onbeheerde Boedels* (G. B. No. 1 van 1836) liggen, voor den tijd van *drie* weken ter Secretarie van het Commissariaat voor genoemd Departement, voor Crediteuren ter *visie*, de Boedels-beschrijvingen van de *solvente* boedels van Johannis Toepet en Adriaan Niebert en van de *insolvente* boedels van Sara Salomon Samson en Pierre Aimé Joseph du Bus zich geschreven hebbende Pierre du Bus, alsmede voor zoover laatstgemelde boedels betreft, de rekening en verantwoording benevens de daarop geformeerde balans, met inthimatie om, wanneer zij eenige aanmerkingen het zij op de gegrondheid of de hoegrootheid der daarop voorkomende schuldvorderingen, het zij op de rangschikking der Crediteuren, of eenige remarques of zoogenaamde debatten op de rekening en verantwoording mogten hebben in het midden te brengen, daarvan binnen den tijd van *drie* weken, na den dag, waarop de bevoegdheid, om van de bedoelde stukken *visie* te nemen is geëxpireerd, bij eenig behoorlijk schrifftuur aan Commissarissen te doen blijken.

De Secretaris bij het Collegie van Commissarissen voor het Departement voornoemd,
J. ELLIS.

Paramaribo, den 20 *April* 1859.

(5583) Op aanstaanden ZATURDAG den 23n. dezer zal bij het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels* worden gepronuntieerd het Nader Dictum gewezen in den boedel Jean Francois Halfhide, ingevolge artikel 45 van de eerste afdeeling van het Reglement voor het Departement der *Onbeheerde Boedels en Weezen* (Gouvernements blad Anno 1836, No. 1.)

De Secretaris bij voornoemd Collegie,
J. ELLIS.

De **VERHURING** der Plantagien *Frederici'sgift* en de *Goede Hoop*, wordt *Uitgesteld* tot nadere aankondiging. (5672)

Berigten van verschillenden aard.

Een der Engelsche bladen zegt, dat al de Ionische eilanden, te beginnen met het kleinste, Paxo, tot het grootste, Cephalonia, op de uitgestrektheid van het graafschap Kent souden kunnen geplaatst worden, als beschuitjes op een presenteerblad, en dat er in de tusschenruimten een groot leger zou kunnen manoeuvreren. Indien men het garnizoen en de vreemden afrekende, dan was de bevolking minder dan die van de stad Birmingham. De vlaktemaat en de bevolking der eilanden is als volgt: Corfu 227 vierk. mijlen en 65,000 zielen; Paxo 26 vierk. mijlen en 5,000 zielen; Santa Maura 180 vierk. mijlen en 20,000 zielen; Cephalonia 348 vierk. mijlen en 70,000 zielen; Ithaca 45 vierk. mijlen en 10,000 zielen; Zante 156 vierk. mijlen en 40,000 zielen; Cerigo 118 vierk. mijlen en 10,000 zielen. Aldus te zamen 1100 vierk. mijlen met 220,000 zielen. Behalve Grieken, zijn er ook Italianen, Maltezen en Engelschen.

Uit Brussel wordt dd. 9 Maart, het volgende gemeld:

Uit zeer goede bron kan ik u berigten, dat het ministerie in de laatst verloopen dagen verscheidene zeer belangrijke bijeenkomsten heeft gehouden, waarin over 's lands inwendigen toestand en over de gedragslijn, tegenover de klerikalen te volgen, is beraadslaagd. Onder anderen is besloten onverwijld gevolg te geven aan het wetsontwerp, dat, met wijziging van art. 84 der gemeentewet, de tegenwoordig bijna onbeperkte bevoegdheid, om nieuwe kloosters op te rigten, moet beperken. Op dezen oogenblik is dit wetsontwerp aan den koning ter onderteekening voorgelegd, en zoodra de kamer in de volgende week, na de karnavals-vakantie weder zal vergaderen, zal het haar worden aangeboden. Naar men verwacht zal de beraadslaging over dit wetsontwerp van langen duur zijn, want het tast een der meest geliefkoosde plannen der klerikale partij, de vermenigvuldiging der kloosters, allerhevigst aan. De aanneming van de regeringsvoordragt moge in de kamer aan geen twijfel onderhevig zijn, in den senaat is dit het geval niet. Ik geloof op goed gezag u te kunnen verzekeren, dat het ministerie op de oppositie in den senaat voorbereid is en besloten heeft, om, bijaldien de wet daar verworpen wordt, den senaat onmiddellijk te ontbinden, in welk geval de kiezers, die in Junij a. s. zullen worden opgeroepen om te voorzien in de aftredende helft der leden van de kamer, tevens een geheel nieuwen senaat zullen hebben te benoemen. Ook zullen dan acht nieuwe leden der kamer en vier nieuwe leden van den senaat worden gekozen, om het getal leden van beide ligchamen te vermeerderen, ten gevolge van de gebleken toeneming der bevolking, tot welke vermeerdering insgelijks eerlang een wetsontwerp door de regering zal worden ingediend.

Het is opmerkelijk dat, op één uitzondering na, de nieuwe verkiezingen moeten geschieden in kiesdistrikten die zoo goed als zeker liberale leden zullen afvaardigen. Juist in die streken waar de liberalen de meerderheid uitmaken is de bevolking toegenomen, en blijkt tevens bij voortduring van een grooten vooruitgang in beschaving en welvaart. Hiervan is het gevolg dat telkens wanneer er noodzakelijkheid bestaat tot vermeerdering van het getal der volksvertegenwoordigers, de liberale meerderheid hierbij voordeel heeft, en dit is de reden waarom de klerikale ministeriën altoos zoo dralen met het nemen van maatregelen om de volksvertegenwoordiging in overeenstemming te brengen met het cijfer der bevolking. Bekend is het b. v. dat de heer De Decker, door menigvuldige aanzoeken en interpellatiën genoopt in 1856 eene volkstelling uit te schrijven, ten einde door hare uitkomsten bekend te worden met het getal leden die nog aan de twee kamers moesten worden gegeven, tot in 1857 de maatregel niet ten uitvoer bragt.

Uit Shanghay schrijft de correspondent van de *Times*, die met lord Elgin den togt op de Yang-tze-Kiang heeft medegemaakt, het volgende: De ongunstige denkbeelden welke men had opgevat van de Chinesche rebellen, zijn volkomen bewaarheid. Ik was in de gelegenheid denige hunner opperhoofden te Nanking en Woo-hoo te zien en ergerde mij over hunne ongemanierde houding. Hunne aanspraak om onder de Christenen geteld te worden, steunt op zeer zwakke gronden. Van de instellingen des Christendoms hebben zij slechts een zeer oppervlakkig begrip. Zij leven in veelwijverij en rooken opium. Zij hebben het geheele land verwoest, vrouwen geroofd, mannen gedwongen in hunne gelederen te dienen en hun weg door brandstichting en moord gekenmerkt. Thans echter schijnt het met hen ten einde te loopen. Langzamerhand wordt de kring, welken de keizerlijken om hen gevormd hebben, enger en elke andere regering dan de krachtelooze Chinesche zoude aan een en ander in acht dagen tijds een einde maken. — Zij trachtten hunne wapenen te verkoopen, terwijl zij ons ook om opium verzochten. Zij zuigen den boerenstand als 't ware uit en wij moeten ons van hen bevrijden, wanneer wij de voor den handel zoo belangrijke relatien willen tot stand brengen.

De volgende, door den graaf v. Areo Valley, in de Beijersche eerste kamer onlangs gedane aanspraak, kan tot maatstaf dienen voor de thans heerschende denkwijze in Duitschland.

Na, op eene treffende wijze, de rampen geschetst te hebben, welke, door Napoleon I over Duitschland en meer bijzonder over Beijeren werden gebragt, ging de redenaar aldus voort: Moge de algoede God ons voor het terugkeeren van zoodanige tijden bewaren! Moge van hare zijde de regering te regter tijd de noodige maatregelen nemen, dat dit land niet weder het tooneel des oorlogs en der daarmede gepaard gaande elenden worde! Moge zij dit echter doen, alvorens het te laat zij! Doch, wenden wij onze blikken van het treurige beeld der vervlogen tijden af, om dien op de zegeningen van een' veertigjarigen vrede te vestigen. Deze heeft de vroegere verarming en uitputting tot algemeenen welstand herschapen. Dank, der ingevoerde constitutie, en dank de, tot in de jongste tijden geheerscht hebbende overeenstemming tusschen de regering en de kamers, hebben landbouw, nijverheid en koophandel zich, op eene voorbeeldelooze wijze verbeterd en vermeerderd; zonder verhooging van belasting is de schatkist gevuld, de schulden zijn zeer aanmerkelijk verminderd, het staatskrediet is gevestigd, nieuwe vestingen zijn aangelegd en kunsten en wetenschappen tot eene nog niet geziene hoogte gebragt. En toch moet thans ieder vriend des vaderlands met bezorgdheid op de toekomst zien, indien niet de Duitsche regeringen en de geheele Duitsche natie sich vereenigen ter afwering van de gevaren, waarmede het gemeenschappelijke vaderland zich thans weder bedreigd ziet. Deze rede heeft een onbeschrijfelijken indruk op de kamer gemaakt, en al de leden, onder welke sommige Koninklijke Prinsen behooren, verhieven zich gelijktijdig van hunne zitplaatsen, ten bewijze dat zij in elk opzigt deze gevoelens deelden.

De *Times* legt zijne ontevredenheid over de voortdurende krijgstoerustingen van Frankrijk en andere staten, volgender wijze aan den dag: Geheel Europa is vervuld van dien éénen wensch, — om namelijk van dien gruwelijken en uitputtenden last bevrijd te worden. Doch Frankrijk, dat door niemand bedreigd wordt, blijft daarmede voortgaan alles in den omtrek te bedreigen. Door Frankrijk komt het, dat Engeland zich gedwongen ziet 23,000,000 p. st. 's jaars aan krijgstoerustingen uit te geven; Frankrijk is het, dat den vooruitgang van Duitschland tegenhoudt en het dwingt jaarlijks de jongelieden onder de wapenen te roepen, die in plaats daarvan een handwerk zouden kunnen leeren of achter de ploeg konden loopen. Belgie, Holland, Spanje en Portugal houden naar verhouding te groote legers op de been, uit vrees voor Frankrijk. Indien het Fransche volk dus niet naar oorlog haakt, waarom verlost het de wereld dan niet van hare angst, door zijne buiten noodzakelijkheid groote strijdmagt te verminderen; waarom geeft het niet het teeken tot eene algemeene vermindering der legers? Gedurende het bewind van Napoleon III is de Fransche staatsschuld met meer dan 60 pCt. vermeerderd; en sedert het einde van den Russischen oorlog hebben de jaarlijksche uitgaven de inkomsten met 15,000,000 p. st. overtroffen. Kan zulk een stand van zaken voortduren? Willen de Franschen aan het volgend geslacht de keuze tusschen uitputting en staatsbankroet laten? Alle mogelijke stellingen van zedekunde, wijsbegeerte en volkshuishoudkunde vorderen dat het Fransche volk een einde make aan die waanzinnige geldverspilling ten behoeve van vernielingswerktuigen, enz. Indien de strijdkrachten, welke de keizers van Frankrijk en Oostenrijk in gereedheid houden, op de helft verminderd werden, dan zou er gegronde hoop op den vrede bestaan; doch zoolang vertoornde vorsten de magt hebben legers tegen elkanders gebied te doen oprukken, is het eene ijdele verwachting dat de wereld aan den vrede zal gelooven. De geschiedenis der laatste twee maanden toont aan welke verliezen zelfs de kwetsbare bezorgdheid voor een oorlog aan eene beschaving als de onze toebrengt. Indien wij slechts moeten terugkeeren tot den toestand, waarin wij ons voor 1 Januarij bevonden; indien wij voortdurend aan eene losbarsting van keizerlijke heerschzucht, blootgesteld moeten zijn, dan zoude het bijna beter zijn dadelijk den oorlog te hebben en de kwestie te beslissen of Frankrijk de verontruster van Europa mag zijn of niet. Het lot van Europa ligt in de handen der Franschen en wanneer zij niet van elk regt hebben afgezien, dat waardigheid aan den mensch geeft, dan zullen zij er voor zorgen, dat de vorst hunner keuze eenige achting bewijze aan zedelijkheid en staatsregt.

De beetcling.

Daar staat, met tranen in zijn oogen
En 't hoofd gezonken op de borst, —
Als of hij heel de wareld torscht
De Rotsman, diep ter neêr gebogen.
Dezelfde, die daar in den hof
Toen men zijn Meester aan dorst randen,
Het zwaard, hoe vreemd ook in zijn handen,
Te zwaaien wist en vreesselijk trof.

Wat was hij groot toen en hoe krachtig!
Wat was zijn moed toen niet ontvlamd!...
En nu?!.. die held staat daar verlamd, —
Een kind gelijk — en dood onmachtig.
Van steun en moed en kracht beroofd...
Van waar die zuchten en die tranen,
Die zich een vrijen doortocht banen?..
Hoe 't heldenvuur zoo uitgedoofd?

O, hoort hem kermen... hoort hem klagen!
Terwijl de nachtwind liefelijk suist
En door 't olijvenloover ruischt,
Lofzingend 's hemels welbehagen. —
Dat is de held ginds uit den hof,
Die man, die dáár zoo staat te treuren,
En nauw het hoofd durft op te beuren,
Een worm gelijk, die woelt in 't stof..

Helaas! — hij had zijn woord gebroken!..
Hij werd een lafaard,.. diep ontrouw!..
De held bezweek ginds voor een vrouw
Die weinig woorden had gesproken.
Hij voelt, in al zijn zwaarte en kracht
Den vloek, die 't schuldig hoofd zal treffen,
Hij ziet Gods hand zich reeds verheffen,
En siddert voor hetgeen hem wacht.

Heel 't menschdom zal hem nu verdoemen,
Omhoog, omlaag... van sfeer tot sfeer.
Als lafaard... ontrouw aan Zijn Heer
Zal men zijn naam met afschuw noemen.
De smet die eeuwig op hem kleeft
Zal voortaan elk van schrik doen huiveren.
Geen tranenzee die 'ze uit van zuiveren! —
Dat voelt hij — en... hij rilt en beeft.

O, was hij nimmermeer geboren!
Of, kind nog in het graf gedaald!...
Had nooit Gods zonne hem bestraald!
En had de Heer hem nooit verkoren!...
Niets, niets dan wanhoop en ellend
Zal nu zijn lot en deel ooit wezen.
Wie hoopt... hij, hij moet alles vreezen!
Voor hem geen heil, waar hij zich wendt!

Is 't wonder, dat hij staat te klagen?...
Is 't wonder, dat hij snikt en weent,
En, als een standbeeld staat, versteend,
Die bidden wil, en 't niet durft wagen?..
Verloochend had hij Zijnen Heer. —
Zich zelf vervloekt, zoo hij Hem kende,
Of achter Hem den voet ooit wendde,
En 't oor geleend had aan zijn leer.

„Ik ken Hem niet!"... kan 't moglijk wezen?!..
Zoo klonk het in Kajafas zaal...
„Tref mij Gods vloek!".. dat was zijn taal..
De taal van hem, die, kort voor dezen,
Beloofd had, dat hij sterven zou
Met Hem Dien hij den Christus noemde,
En voor de wareld nu verdoemde,
En dat!... om 't woord slechts van een' vrouw.

Hoe dorst ge, o Rotsman! zoo te spreken?..
Wat satan voer u in de ziel,
o Simon Jona!.. die zóó viel —
Hoe!.. is de held dan zóó bezweken?!
Maar 't woord uws Meesters is vervuld:
„Eer nog de haan zijn stem laat hooren,
„Is, in dees' nacht, uw rust verloren;
„Uw ziel belaân met ontrouws schuld!"

En nu?.. helaas! — wat blijft u over?..
Waar heen met zooveel rouw en schuld?
Die heel uw ziele houdt vervuld...
Ween vrij, in schâ'uw van 't groenend lover!
Te recht stort gij uw hart daar uit!..
Te recht die zuchten en die tranen
Die zich den vrijen doortocht banen,
O Rotsman! treur en zucht daar luid!

Schoon is 't, een schouwspel God gevallig,
Wanneer een zondaar zich verneert,
En tot den hemel zich bekeert
Hoe diep gezonken en afvallig.
De bronwel van Gods heilgenâ
Is, Petrus! ook voor u ontsloten.
Uw Meester heeft u niet verstoten.
Hij sloeg u straks met loogend gâ!

Geloof! — en niets hebt gij te duchten! —
De goede Herder blijft getrouw;
De Meester kent uw leed en rouw;
Hij ziet uw tranen, — hoort uw zuchten.
Schep moed, schep moed! uw Heer vergeeft!
Al kondt gij Hem daar ginds verzaken,
Voor 't dwalend schaap blijft Hij toch waken,
Hij wil niet dat de zondaar sneeft.

De Meester kende u, — lang te voren;
Hij had uw gantsche ziel gepeild,
Eer gij gedwaald hadt en gefeild; —
Maar ook, al hoorden het niet uwe ooren,
Gebeden: „Vader! O bewaar!
„Bewaar mijn vrienden! — wees hun hoeder!
„'k Heb ze allen lief! — elk is mijn broeder!
„Hun heil, hun ziel is in gevaar."

Ween vrij!... maar, werp u in Gods armen!
Geen zondaar dien Hij ooit verstoot.
Jehovahs liefde is eindeloos groot.
Jehovah blijft zich steeds erbarmen.
Hep blik omhoog, naar Zijnen throon!
En 't troostwoord zal u tegenklinken:
„Hoe diep de Rotsman ook mogt zinken:
„Genade voor dien Adamszoon!"

Paramaribo, 1850. v. SCHAICK.

De vuurspuwende Bergen van Centraal Amerika.

Onder de talrijke merkwaardige verschijnselen welke de natuur in Centraal Amerika aanbiedt, zijn het de vuurspuwende bergen, die de aandacht van den reiziger het meest treffen. De groote landengte van Panama is de plaats waar men ze het talrijkst ontmoet. De geheele kust die door de Stille Zuidzee bespoeld wordt, is bezaaid met vulcanische bergen van af den grooten Karthaagschen vulkaan, die 3600 ellen hoogte heeft en wiens top het eenige punt is, van waar men de beide wereldzeeën kan beschouwen, tot aan de water- en vuurvulcanen die digt nabij Guatimala liggen en nagenoeg 4200 ellen hoog zijn. Twee zeer hooge kraters zijn in eene oostelijke rigting op de Mexikaansche grenzen geplaatst. De Amerikaansche reiziger Squier geeft eene lijst van ongeveer vijftig vulcanische bergen, en voegt er bij dat er nog verscheidene andere bestaan, waarvan de omschrijving ontbreekt en wier namen onbekend zijn. De stad Leon schijnt even als Pompeii gebouwd te zijn, ten minste volgens het zeggen van Bulwer, boven eene hel, wier vuur nimmer uitdooft. Van hare terrassen af ontwaart men veertien vulcanen, allen op een regten lijn gelegen. Ook kan men van de centro-Amerikaansche confederatie zeggen, dat zij, door vijf vulcanen voor haar wapenschild te nemen eene sprekende beeldtenis heeft gekozen. Onder de vulcanen zijn er, welker aanblik grootsch en vol schoonheden is. Die van Masaya verheft zich donker en onbegroeid te midden van twee meren, en omgeven door de groene bosschen, die de landengte bedekken. Toen de komeet gezien werd, was de berg in volle werkzaamheid en de bewoners noemden hem destijds, de hel van Masaija. Men verbeelde zich den duivel er dikwijls te zien uitkomen onder de gedaante eener oude toovenares om *sabbat* (helsche zamenkomst) te gaan houden met de naburige Indiaansche kasieken. Men houdt het er voor dat hij in 1670, na eene geweldige lavabraking, die het geheele omliggende land tot 15 a 20 mijlen in den omtrek onvruchtbaar heeft gemaakt is uitgedoofd. De twee majestueuse bergen van Omttepelt en van Madeira verheffen zich tot eene hoogte van 5000 Engelsche voeten op een eiland van het groote meer. De laatstgenoemde vertoont den meest regelmatigen kegelvorm die men tot dusver in Amerika heeft aangetroffen. De spitsche krater van den Momobacho beheerscht de stad Grenada, die aan de andere zijde door het water van het meer bespoeld wordt. Op de oppervlakte van het meer verheft zich eene groep van een honderdtal vulcanische eilanden, Corales geheeten, die allen eene kegelvormige gedaante en eene hoogte van 20 a 100 voeten hebben. Hunne gescheurde zijden bestaan uit groote stukken zwarte en verkalkte lava, terwijl hunne toppen met groen geboomte en bloemen begroeid, lange guirandes van wijngaardranken tot op den rand van het water doen nederdalen.

Een andere berg, het zoogenaamde suikerbrood van Memotonbo, omringd door een krans van bosschen, die tot aan zijnen rookenden krater reikt, verheft zich meer dan 7000 voeten boven het meer Managua. De vulcaan Viejo, wiens vorm, dien van eenen geknotten kegel is, vertoont zich tusschen de stad Leon en de Stille Zuidzee. Hij is in 1838 beklommen door den Heer E. Belcher, die de binnenste helling van den krater met voortreffelijke pijnboomen begroeid vond; de krachtige groei dezer boomen scheen begunstigd te worden door de dampen, welke de vulcaan onophoudelijk uitwerpt. De Conchogo met zijnen dubbelen top en de Coseguina, de zoo gevreesde berg, schijnen als twee schildwachten, den ingang van den golf van Fonseca te bewaren. 10 of 12 dezer vulcanen in volle werking breken gestadig rook, en leveren van tijd tot tijd, verschrikkelijke bewijzen van de kracht hunner onderaardsche vuurkolken. De uitbarsting van de Coseguina in 1835 na zestien jaren rustens, was eene der vreesselijkste, waarvan de overlevering melding maakt. Even als die, welke Pompeii en Herculaneum verwoestte, spuwde hij eenen aschregen, die gedurende drie dagen zich over het omliggende land verspreidde en op sommige plaatsen eene korst van tien voeten dikte vormde. De wind dreef die aschwolken tot op Jamaica, Vera-Cruz en Santa-Fé de Bogota, dat is over eene oppervlakte van 1500 mijlen middellijn. Te Belize aan de kust van de Mexikaansche golf, scheen het geweld der uitbarstingen, die kort op elkander volgden, zoo nabij, dat de gouverneur dier stad meenende, dat er niet ver van de haven een zeeslag geleverd werd, zijne soldaten gebood onder de wapenen te komen. Op den derden dag bereikte de uitbarsting haren hoogsten graad van hevigheid en was de duisternis het grootst. Te Leon, eene stad die 160 kilometers van den vulcaan verwijderd was, entvloden de vrouwen, hare hoofden met doeken omwonden, om zich voor den geduchten aschregen te beveiligen, hare woningen en stroomden naar de kerken, die van hare weerklagten weergalmden. Men nam de beelden der heiligen uit hunne nissen en bragt ze naar het open veld om ze in veiligheid te hebben. De verjaring dier ramp wordt nog te Leon gevierd, in de kerk van onze Lieve Vrouwe der Genade. Bij gelegenheid der opening van eenen nieuwen krater in de vlakte van Leon, die den 13den April 1850 plaats had, zegt de Heer Squier, dat de verschrikte landlieden zich naar Leon begaven om den bisschop te verzoeken den nieuwen vuurspuwenden berg te gaan doopen. Ik geloof, dat het verzoek gunstig ontvangen werd, voegt de schrijver er bij, want weldra verspreidden zich duizende geruchten betreffende deze te verwachten plegtigheid in de stad. De korte duur der uitbarsting deed echter de vrees van het volk ophouden en de plegtigheid werd uitgesteld. De doop der vulcanen is een oud gebruik, dat van den tijd van Amerika's ontdekking dagteekent. Al de kraters van Nicaragua werden toen geheiligd, behalve de Memotonbo, van waar men de geestelijken, die belast waren geweest er het kruis te planten, nimmer had zien terugkomen.

Uitgezochte wraak.

Voor ruim veertig jaren woonde te Berlijn, *unter den Linden*, een geleerde doctor en hofraad, die, sedert lang reeds eene komische celebriteit plotseling, door zijn huwelijk en deszelfs ontwikkeling, gedurende een paar dagen uitsluitend het onderwerp leverde voor de gesprekken van den dag. Hij had eene onmetelijke rijke erfgename uit Amerika gehuwd, die opzettelijk naar Berlijn was gekomen, om den beroemden hofraad te vangen. Onmiddellijk na de trouwplegtigheid was zij, met achterlating van eenige papieren, verdwenen. Bedoelde geschriften hielden in, dat zij eene door een Engelschman omgekochte liederlijke persoon was, opzettelijk uitgezonden, om den hofraad voor eeuwig belagchelijk en zedelijk dood te maken. De Engelschman had namelijk, bij zijn vertrek van Berlijn, zijne beminde aan den hofraad toevertrouwd en hem voor haar en haar kind jaren lang geld toegezonden, nadat de hofraad hem de gelukkige bevalling der geliefde gemeld had. Nadat de vertrouweling jaren lang berigten betreffende het beminde voorwerp en van de heerlijke ontwikkeling des kinds gezonden, en de regelmatig aangekomen geldsommen ontvangen had, vernam de Engelschman, dat zijne beminde benevens het kind bij de bevalling gestorven waren. De wraak van den Engelschman bestond in het huwelijk van den hofraad, dat dezen uit Berlijn verdreef. Dit was eene uitgezochte wraak.

Nog kunstmatiger en kostbaarder was die van een anderen Engelschman, dien nog geheel Parijs door een tooneelkijker bewondert, zoo dikwerf hij in zijne loge in de Italiaansche opera verschijnt. Hij wordt voor een groot kunstkenner, inzonderheid van schilderijen, gehouden. Deze reputatie had hij vooral te danken aan de wijze waarop hij zich op een kunstenaar wreekte. Hij was een van die beduïnen-aardige Engelschen, die in alle eerste hôtels van Europa te vinden zijn, wanneer zij althans, om der afwisseling wil, niet eens in Egijpte, Indie, China of de Kaap de Goede Hoop reizen. Hij reisde altijd en steeds vergezeld door zijne jeugdige, schoone gemalin, die des te bekoorlijker en beminnenswaardiger scheen, vermits zij hare jeugdige opgeruimdheid, schoonheid en levenslust, naar haren stijven, koelbloedigen, onverschilligen, droogen, deftigen en voornamen echtgenoot ontwikkelde. Te Rome geraakte het Engelsche echtpaar in kennis met een Duitschen schilder, die als praktisch kunstenaar en kunstkenner beroemd was. Hij bood zich aan, om het echtpaar als cicerone door de rijke kunstschatten te dienen. Zoo bragten zij menige uren, dagen en weken te zamen door in het museum van het Kapitool, in het Vatikaan, in den St. Pietersdom en de omstreken van Rome. Bij elke gelegenheid staken de manieren de kennis des kunstenaars zóó gunstig af bij den zich in zijne voornaamheid en de etiquette hullenden Engelschman, dat zijne vrouw zich onweerstaanbaar door den Duitscher aangetrokken gevoelde, te meer daar deze welligt ook de kunst verstond haar tot zich te trekken. Eerst na verloop van eenige maanden overtuigde zich de Engelschman van de ongetrouwheid zijner vrouw, nam afscheid van den schilder met de woorden *à revoir!*, keerde naar Engeland terug, en leverde zijne vrouw hoffelijk en galant in het huis harer ouders af, nadat hij haar even hoffelijk en galant de door hem gedane ontdekking had medegedeeld. Hierop reisde hij terstond weder naar Duitschland, Rusland, Italie, enz., zonder iets anders te gaan bezigtigen dan schilderijen, zonder iets anders te doen dan schilderijen te koopen. Nadat hij zich gedurende twee jaren hiermede had bezig gehouden, begaf hij zich weder met een tamelijken voorraad schilderijen naar Rome, zocht den schilder aldaar op en vroeg hem genoegdoening.

De Engelschman had, als beleedigde partij, de keuze der wapenen en daagde hem uit tot een tweegevecht met pistolen. Met het eerste schot verpletterde de Engelschman zijne tegenpartij het gewricht van de regterhand, zoodat deze moest worden afgezet. Na de operatie verscheen de Engelschman weder, zonder zich te laten afwijzen, en sprak: » Gij denkt misschien, dat mijne wraak hiermede voldaan is; in dat geval schat gij de ontzettende kwelling, die gij mij bereid hebt, veel te gering. Mijn verwoest levensgeluk vordert meer. Ik heb u tot een leven van eeuwig, en toch nutteloos berouw veroordeeld, tot een levendigen dood als kunstenaar, tot eene eeuwige kwelling over uwen uitgedoofden roem."

» O, neen!" antwoordde de kunstenaar, » de roem mijner Madonna, te St. Petersburg, van mijn Luther, te Berlijn, van mijne Vlugt naar Egijpte, te Parijs, van mijn —"

» Genoeg dus," viel de Engelschman hem in de rede, » ik heb hier eene lijst van al uwe schilderstukken. Is zij volledig?"

» Ja," zeide de schilder, na de lijst te hebben ingezien » zelfs tot de laatste schilderij die ik kort voor het tweegevecht voltooide."

» Ik geloof het ook; ik was zeer nauwgezet," antwoordde de Engelschman. » Uwe schilderstukken zijn thans allen mijn eigendom. Ik heb ze opgekocht, ten einde over uwen roem als over mijn regtmatig eigendom, naar goedvinden te kunnen beschikken. Het lust mij nu, al uwe schilderijen terstond te verbranden, opdat geen spoor van uwe werkzaamheid als kunstenaar overblijve, en uw naam voor altijd uit de rij der beroemde namen worde uitgewischt. Van het gewrocht uwer handen zal evenmin overblijven als van de vleeschelijke hand, welke ik u verpletterde, en afgezet moest worden."

De kunstenaar bad vergeefs om genade. De voor jaren beleedigde gade was zóó onverzoenlijk, als hadde hij eerst in dien oogenblik de liefdesbetrekking tusschen zijne vrouw en den kunstenaar opgemerkt. Na verloop van twee uren bragt een bediende eene vaas, met asch gevuld, benevens een korten brief, inhoudende, dat zich in die vaas alles bevond, wat nog van zijne schilderstukken was overgebleven.

Producten-Handel.

De op den 19den dezer bij inschrijving te koop aangeboden 18 vaten suiker van plantage *Lunenburg*, zijn *niet toegewezen.*

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Plata, kapt. H. H. Koch, adres bij F. P. Bouguenon. Sluit uiterlijk 25 dezer.

Louisa Christina, kapt. Ten Harmse, adres bij J. H. Zaal. Sluit ULTIMO dezer.

Loreleij, kapt. Scholtens, adres bij M. M. Curiel.

Mina, kapt. Cupido, adres bij M. M. Curiel.

Sagitta, kapt. Bakker, adres bij J. H. Zaal.

Willem en Carel, kapt. N. D. Steenveld, adres bij H. Degenhard.

Amsterdam, kapt. Wehdemeijer, adres bij H. Degenhard.

ADVERTENTIEN.

Godsdienstoefening bij de *Nederduitsche Hervormde Gemeente* op VRIJDAG den 22sten April, a. k., des namiddags om *half vijf* ure.

AANBESTEDING.

Voor de plantages *Vreeland*, *la Paix* en *Johannisburg*, worden bij inschrijving aanbesteed, mits de prijzen goedgekeurd wordende, de levering van

Diverse AMERIKAANSCHE WAREN,

gedurende de eerstvolgende *zes* maanden, ingevolge lijst en voorwaarden, ter lezing liggende ten kantore van den eersten ondergeteekende, alwaar de inschrijvingsbilletten worden aangenomen en geopend op ZATURDAG den 23 dezer, des voormiddags om 10 ure, met vrijlating aan de inschrijvers om daarbij tegenwoordig te zijn.

Paramaribo, den 16 *April* 1859.

P. MAIJ qq.
H. G. ROUX qq.
(5673) H. A. TIRION qq.

Bijzonder

Versche TUINZADEN

als:

Slagzwaard Snijboonen
Wortelen.
RADIJS.
PIETERSELIE.
SELDERIJ
SALADE.
Carboeger Salade.
Pieterseliewortelen.
SAVOOIKOOL.
WITTE DITO.
RAMMENAS.
Geele en witte RAPEN.
KERVEL.
KNOLSELDERIJ.

Verkrijgbaar bij

(5674) **FERD. HARTEN.**

(5670) Aangebragt per *Transit* van *Curaçao*:

STEEN-EZELS, *GROF ZOUT*, stroo- en Panama *HOEDEN*, Curaçaosche Matten, Mahonijhouten ronde *TAFELS*.

Verkrijgbaar bij

D. C. MUNRO.

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**

Het Abonnement is per jaar . . . *f* 20—
voor zes maanden » 11—
» drie » 6—
Voor elk afzonderlijk nommer der Courant —25
De prijs der Advertentie is per regel —25